

משקין בית השלחין

יא-א

כמאן, בר' יוסף. שמתיר לעשות מלאכה לצורך דבר האבד, ללא שינוי.

ומבוואר שבכך פליג רבוי יוסף עם רבוי יהודה. שנינו במתניתין. **כבשין שהוא יכול לאכול במועד, כובשין.**

בנהר בדיתא היה מקום הנקרא **לכאי**, שצדו בו הרבה כוורי דגים. ועשׂו זאת על ידי שהטו את מי הנהר, ונשאו הדגים.

אוזיל בולי עלמא במועד, צוד, צדו ואיתוי כוורא.

שרא להו רבא לממלח מיניויהו ולהכינים בכך לאחר המועד, שבמליחתם המרובה אי אפשר לאכלם כתע.

אמר ליה אבוי: וזה תנן במתניתין כי רק **כבשין שהוא יכול לאכול מהן במועד, כובשין**. והרי את הדגים הכבושים האלה אי אפשר לאכלם במועד!

אמר ליה רבא לאבוי: הנה דגים, כיון **דמעיקריא אדעתא דאכילה איתינהו** (225),

רב פפא אמר:ongan, מתניתין, מדברת קודם גזירה.ongan, במסכת מעשר שני, שאסר יוחנן כהן גדול, מדובר לאחר גזירה.

רבashi אמר: הוא דאסרו, היינו כשיטת רבוי יהודה [לקמן יב א] הסובר שאף במלאת דבר האבד צריך שינוי.

ויאלו הוא במתניתין DIDEN התירו, כשיטת רבוי יוסף, פליג אליהו לקמן, וסביר אין צורך שינוי בדבר האבד.

ומצינו שכ' הוא ביאור פלוגתייהו לקמן, האם אף בדבר האבד צריך שינוי: דאמיר רבוי יצחק בר אבדימי, מאן תנא, כפי איזה תנא נשנית הברייתא המצריכה שניוי במועד במלאת דבר האבד? על כרחך לפי התנאו הסובר דלא כרבוי יוסף, כי לפי רבוי יוסף אין צורך לשנות! (224)

אמר רבינא,ongan, מודלון האידנא קביוთא דרשא בחולא דמועדא. על דעת מי מהתנאים סומכים אנו בזה שמחוזרים ומגביהם את המשקוף שיצא ממקומו, בחול המועד.

אם כן, לשם מה הוצרכנו להעמיד בדבר האבד, והלא מפורש לקמן [יב ב], שלרבוי יוסף, מותר לעשות מלאכה כדי להשתרך לצורך אכילה, בלבד, שנינו.

225. בפשוטו משמע מלשון זה, שאלנו היו נוטלים שלא לצורך המועד, היה אסור להם למלחם בדיעד, ורק מפני שתחלת לキחthem הייתה לצורך אכילה במועד, התיר להם למלה כרי שלא יפסדי. ובהערה 1 הבנו דעת הריטב"א והמן אברהם, שאסרו ההנהה מלאכת חול המועד כשנעשית שלא לצורך

בזה. אבל בתוספות הר"א"שongan, פיש, שאסרו משום מראית העין, שהשומעים קול הפטיש יסברו שעושים מלאכה שלא לצורך דבר האבד.

224. עלה בידינו לפי המסקנא, שישבת האיסור אינה מפני השמעת הקול, אלא משום עצם המלאכה, שהיא נecessaria ליעשות בשנייה, לרבי יהודה. ואם כן צריך לומר לכארה, שרובי רשי"י והרא"ש הנ"ל אינם אלא לפי הслקאי דעתך. ועיין קרן אורחה.

עוד יש לעיין, לפי מה שכתב הר"ן הנ"ל, שהיו עושים מלאכתם כדי שהיה להם לאכול,